

Capitolul 1

MOSCOVA, ÎN PREZENT
MARȚI, 12 OCTOMBRIE
ORA 13.24

În 15 secunde, viața lui Miles Lord se schimbă pentru totdeauna.

Mai întâi văzu sedanul. Un Volvo bleumarin, o nuanță atât de închisă încât părea negru în soarele strălucitor al amiezii. După aceea observă roțile din față cotind-o la dreapta, croindu-și drum prin traficul de pe Nikolskaia Prospekt. Apoi, geamul fumuriu din spate coborî și imaginea deformată a clădirilor din jur care se reflectau în el fu înlocuită de țeava unei puști.

Gloanțe explodară din armă.

Se culcă la pământ. Țipetele se înălțau în jurul lui, iar el se trânti pe podeaua unsuroasă. Trotuarul era plin de oameni care își făceau cumpărăturile, de turiști, de muncitori, toți alergând în căutarea unui adăpost, în timp ce plumbul scrijelea pietrele decolorate ale clădirilor din epoca stalinistă.

Lord se rostogoli și își ridică privirea spre Artemie Belîi, cel cu care lua prânzul. Îl cunoscuse pe Tânărul rus în urmă cu două zile; lucra la Ministerul de Justiție, iar lui Lord i se păruse o persoană foarte amabilă. Ca de la avocat la avocat, cinaseră împreună, apoi luaseră și micul dejun în dimineața asta, vorbind despre noua Rusie și despre marile schimbări care stăteau să se producă, entuziasmându-se

că au șansa să fie martori la scrierea istoriei. Deschise gura să-l avertizeze, dar până să poată articula un sunet, pieptul lui Belii explodă, împroșcând cu sânge și cu bucăți de carne geamul din față.

Arma automată continuă să scuipe gloanțe cu un lătrat sacadat, amintindu-i de filmele cu gangsteri. Vitrina cedă, căzu pe trotuar și se făcu praf. Corpul lui Belii se prăbuși peste el. Din rănilor deschise se înălța o duhoare de plumb. Dădu deoparte corpul neînsuflețit al rusului, făcându-și griji din cauza valului de sânge ce i se impregna în costum și îi picura de pe mâini. Abia dacă îl cunoștea pe Belii. Dacă era seropoziativ?

Mașina se opri cu un scrâșnet de roți. Lord se uită în partea stângă. Ușile mașinii se deschiseră brusc și doi oameni sărîră afară, amândoi înarmați cu pistoale automate. Erau îmbrăcați în costumele albastru și gri cu revere roșii ale *miliției* – adică ale poliției. Dar nu purtau totuși cascheta regulamentară gri cu dungă roșie. Bărbatul de pe scaunul din față avea fruntea teșită, părul des și nasul borbănat arătând ca Omul din Cromagnon. Celălalt care coborâse era îndesat, cu față ciupită de vârsat și cu părul negru și lins, pieptănăt pe spate. Lord remarcă ochiul drept al bărbatului. Spațiul dintre pupilă și sprânceană era larg, arătând de parcă ochiul să-ar fi prăbușit în orbită, ca și când un ochi ar fi fost închis și celălalt, deschis – și fiind singura expresie de pe chipul complet inflexibil al bărbatului.

Deprimatul îi spuse Cromagnonului:

– Nenorocitul de *ciornii* trăiește încă.

Auzise bine?

Ciornii. Adică „cioroi” în limba rusă.

Fusește singurul negru care sosise în Moscova cu opt săptămâni în urmă, așa că știuse că asta o să fie o problemă. Își aminti ceva ce citise cu câteva luni înainte, într-un ghid despre Rusia. „Orice persoană de culoare va stârni curiozitatea.” Ce mesaj subliminal!

Cromagnonul încuvînță dând din cap. Cei doi bărbați se aflau la o distanță de treizeci de metri față de el, iar Lord n-avea de gând să afle ce voiau să facă. Sări în picioare și fugi în direcția opusă. Aruncând o privire grăbită peste umăr, văzu că indivizii se apleacă

liniștiți și se pregătesc să tragă. În față se zărea o intersecție, iar el făcu un salt într-acolo chiar în momentul în care în spatele lui se auziră focuri de armă. Gloanțele se loviră de piatră, ridicând un nor de praf în aerul răcoros. O mulțime de oameni se aruncă instincțiv la pământ.

Țăṣni de pe trotuar și ajunse în fața unei piețe care se întindea de-a lungul străzii cât vedeați cu ochii.

– Se trage! Fugiți! strigă el în rusește.

O *babuška* vânzătoare de păpuși înțelese pe loc ce se întâmpla și sîntâcăi până la cea mai apropiată intrare, strângându-și broboada în jurul feței ofilite. Șase copii, vânzători ambulanți de ziare și de pepsi se năpustiră într-o băcănie. Vânzătorii își abandonară mărfurile și se împrăștiară precum gândaci. Apariția mafiei nu era ceva neobișnuit. Știa că în Moscova operează mai bine de o sută de grupări mafiote. Oameni împușcați, înjunghiați sau aruncați în aer deveniseră un lucru la fel de obișnuit ca blocajele în trafic – riscul comerțului stradal.

Se năpusti în aglomerația de pe *prospekt*¹, unde traficul se desfășura greoi, sugrumanându-se în zona atentatului. Se auzi un claxon și un taxi frână chiar în dreptul lui. Se opri cu mânile însângerate pe capotă. Șoferul continua să claxoneze. Se uită în spate și văzu doi bărbați înarmați apărând de după colț. Mulțimea se risipi, oferindu-le o țintă mai bună. Se trânti la pământ în spatele taxiului, în timp ce gloanțele loviră partea dinspre șofer. Claxonul se opri. Se ridică și privi îngrozit față însângerată a șoferului cu un ochi ieșit din orbită, lipită de geamul lateral din dreapta stropit din belșug de sânge. Bărbații erau în spatele lui, la o distanță de cincizeci de metri, pe cealaltă parte a bulevardului. Aruncă o privire spre magazinele din jur și remarcă un salon de modă pentru bărbați, un butic cu îmbrăcăminte pentru copii și câteva galerii de antichități. Căuta un loc în care să se facă nevăzut și alese restaurantul McDonald's. Dintr-un motiv greu de explicat, arcadele aurii îi dădeau un sentiment de siguranță.

¹ Bulevard (în rusă, în orig.)

O porni grăbit îintr-acolo și deschise ușile de sticlă. Câteva sute de oameni se îngheșau la mesele înalte și în separuri. Erau o mulțime de oameni la coadă. Își aminti că acesta fusese, la un moment dat, cel mai aglomerat restaurant din lume.

Respira sacadat și fiecare gură de aer era acompaniată de miros de burgeri, de cartofi prăjiți și de fum de țigară. Avea mâinile și hainele încă mânjite de sânge. Câteva femei începură să țipe, crezând că fusese împușcat. Clientii se panicară și se năpustiră spre ieșire. Se amestecă în mulțime, dar curând își dădu seama că era o greșeală. Merse prin sala de mese spre scările ce duceau la baie. Se desprinse din mulțimea înnebunită de spaimă și coborî scările, câte trei odată, cu mâna dreaptă însângerată alunecându-i pe balustrada lucioasă de fier.

— Dați-vă deoparte, auzi de sus niște voci strigând la oameni în limba rusă.

Se auziră din nou împușcături, urmate de țipete și de pași grăbiți.

Ajунse la capătul scărilor și se trezi în fața a trei uși închise. Una era de la toaleta femeilor, cealaltă de la cea a bărbaților. O deschise pe cea de-a treia și intră într-o magazie încăpătoare, cu pereții acoperiți cu faianță albă strălucitoare, la fel ca și în restul restaurantului. Într-un colț, trei însi erau adunați în jurul unei mese și fumau. Le remarcă tricourile: fața lui Lenin suprapusă peste M-ul auriu al siglei McDonald's. Bărbații se uită la el.

— Se trage! Ascundeți-vă, zise el în rusește.

Fără să rostească nici un cuvânt, cei trei se ridicară în grabă de la masă și se îndreptară spre celălalt capăt al camerei puternic luminate. Cel care conducea grupul deschise larg ușa și ieșiră cu toții. Lord se opri doar o secundă să trântească ușa pe care venise și s-o blocheze pe interior, apoi ieși la rândul său.

Tâșni în aerul rece al ameziei și se trezi pe o aleiă în spatele clădirii cu mai multe etaje la parterul căreia se află restaurantul. Nu l-ar fi surprins să vadă în zonă țigani sau veterani cu medalii. Fiecare colț de stradă și fiecare gang păreau să adăpostească o categorie socială defavorizată.

Era încunjurat de clădiri cenușii, cu pietrele grosolan tăiate înnegrite și pătate de zeci de ani de emisii necontrolate de noxe. Deseori se întrebă cea care era efectul acestor noxe asupra plămânilor. Încercă să se orienteze. Se află la o sută de metri de Piața Roșie. Încotro era cea mai apropiată stație de metrou? Aceasta reprezenta cel mai bun mod de a scăpa. Întotdeauna se găseau polițiști în stații. Dar el era urmărit de polițiști. Sau nu? Citise că mafioții se îmbrăcau în uniforme de polițiști. De cele mai multe ori, străzile erau pline de polițiști – de mult prea mulți –, toți purtând bostoane și arme automate. Totuși, astăzi nu văzuse nici unul.

Din interiorul clădirii se auzi zgromotul înfundat al unor lovitură. Studie rapid locul din jurul său. Cineva forță ușa pe care ieșise din magazie. Porni în fugă spre strada principală, chiar când se auzi ecoul unor focuri de armă. Ajunse pe trotuar și o luă la dreapta, alergând cât de repede îi permitea costumul. Își ridică mâna, își desfăcu nasturele de la guler și își smulse cravata de la gât. Acum putea, cel puțin, să respire. În câteva minute, bărbații care îl urmăreau aveau să apară de după colț. O luă spre dreapta și sări peste un gard de lanțuri ce-i venea până la brâu. Lanțul împrejmua una dintre numeroasele parcări din centrul Moscovei.

Se opri din alergat și începu să meargă în pas alert, aruncând în jur priviri grăbite. Parcarea era plină de mașini Lada, Ceaika și Volga. Mai se vedea niște Forduri și câteva sedanuri germane. Cele mai multe erau murdare și cu caroseria zgâriată. Se uită în spate. Cei doi bărbați dăduseră colțul și se îndreptau în fugă spre el.

Alergă spre spațiul verde din centrul parcării. În dreapta lui, gloanțele ricoșau din mașini. Se aruncă la pământ în spatele unui Mitsubishi negru și se ascunse lângă bara din spate. Cei doi se aflau de cealaltă parte a parcării; Cromagnonul ajunsese deja lângă gard, cu arma pregătită de tragere, iar Deprimatul venea în fugă. Lord auzi motorul unei mașini. Din țeava de eșapament începu să iasă fum și luminile de frână se aprinseră. Era o Lada de culoarea unui lui, parcată de cealaltă parte a aleii principale. Mașina ieși rapid cu spatele. Pe fața șoferului se citea groaza. În mod sigur auzise focurile de armă și se hotărâse să plece cât mai repede.

Deprimatul sări gardul.

Lord fugi din ascunzătoarea lui și sări pe capota Ladei, prinzându-se cu mâinile de ștergătoare. Slavă Domnului că rabla asta avea ștergătoare! Știa că majoritatea șoferilor le țineau ascunse în torpedou de frica hoților. Șoferul Ladei îi aruncă o privire surprinsă, dar își continuă drumul spre bulevardul aglomerat. Prin geamul din spate, Lord îl văzu pe Deprimat, la cincizeci de metri distanță, aplecându-se în poziție de tragere, iar pe Cromagnon escaladând gardul. Își aduse aminte de taximetrist și se gândi că n-ar fi o idee bună să îl implice și pe acest bărbat. Când Lada ieși în bulevard cu șase benzi, se rostogoli de pe capotă pe trotuar. În următoarea secundă țăsniră și gloanțele. Lada viră la stânga și se îndepărta în vitează.

Lord se târî până la trotuar, sperând că o denivelare a bordurii îi va bloca Deprimatului unghiul de tragere. Pământul se amestecă cu betonul atunci când gloanțele se înfipseră în el. Oamenii care așteptau într-o stație de autobuz fugiră care încotro.

Privi la stânga. Un autobuz era la mai puțin de cincisprezece metri distanță de el și continua să se apropie. Autobuzul frână. Cauciucurile scârțâiră. Mirosul de noxe era aproape sufocant. Se feri din calea vehiculului chiar când acesta opri cu un scrâșnet de roți. Autobuzul se interpunea între el și bărbatul înarmat. Slavă Domnului că nici o mașină nu folosea banda exterioară a bulevardului!

Se ridică în picioare și tăie cele șase benzi ale șoselei. Circulația se desfășura într-un singur sens, dinspre nord. Traversă în zigzag benzile, încercând să folosească autobuzul drept paravan. La jumătatea drumului, trebui să se opreasca și să aștepte să treacă o coloană de mașini. În numai câteva secunde, bărbătii înarmați aveau să reușească să ocbolească autobuzul. Profită de o pauză în trafic și trecu în fugă și peste ultimele două benzi, sărind peste bordură pe trotuar. În față era un sănțier. Grinziile goale, înalte cât patru etaje, se profilau pe cerul care se acoperea cu repeziciune de nori. Până acum nu văzuse alți polițiști în afara celor doi care se aflau pe urmele lui. Peste zgomotul străzii se suprapunea huruitul macaralelor

și al betonierelor. Dar nici un gard nu împrejmua sănțierul, cum se întâmpla în Atlanta.

Se îndreptă în fugă spre sănțier și se uită în spate, la cei doi bărbăti înarmați care se pregăteau să traverseze bulevardul aglomerat, în timp ce mașinile frânau brusc și claxonau. Muncitorii își vedea de treabă fără să-i acorde prea multă atenție. Nepăsarea lor îl făcu să se întrebe oare câți negri plini de sânge îmbrăcați în costum văd ei în fiecare zi străbătând sănțierul. Dar totul făcea parte din noua Moscovă. Cel mai sigur mod de a nu da de belea era să stai deoparte.

În spate, cei doi bărbăti înarmați ajunseseră pe trotuar. Erau la mai puțin de cincizeci de metri distanță de el. În față, o betonieră amesteca mortar într-o cuvă de oțel, iar un muncitor cu cască de protecție monitoriza procesul. Cuva era așezată pe o platformă de lemn, prinșă de un cablu ce se înălța patru etaje, până pe acoperiș. Muncitorul se dădu în spate și întregul ansamblu începu să se ridice.

Lord decise că era totuna dacă se afla la înălțime sau jos, așa că se repezi la platformă, agățându-se de marginea de jos a acesteia. Îi venea greu să se țină, din cauza crucei de beton întărit de pe suprafața platformei, dar gândul la Deprimat și la amicul lui îi dădu putere. Platforma se ridică legănându-l în aer. Din cauza lipsei de echilibru, încărcătura se mișca dintr-o parte în alta, iar lanțurile scârțâiră sub greutatea prea mare, însă el reuși să se cățăre și să se lipească de cuvă. Greutatea suplimentară și balansul făcură ca totul în jurul lui să fie împroscat cu mortar.

Privi în jos. Cei doi bărbăti înarmați văzuseră ce făcuse. Era la o distanță de cincisprezece metri în aer și continua să se înalțe. Aceștia se opriră și se pregătiră să tragă. Cântări din ochi grosimea platformei de lemn de sub el și se uită la cuva de oțel. Nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut. Sări în cuvă, iar mortarul dădu pe dinafără. Când se afundă în măzga rece, tremura din tot corpul. Focurile de armă reîncepură. Gloanțele trecură prin platformă de lemn și scrijeliră cuva. Se scufundă în ciment și auzi cum plumbul ricoșă de pe suprafața de oțel.

Apoi, brusc, auzi sirenele. Sunetul se apropiă. Împușcăturile încetară.

Precaut, privi spre bulevard și văzu trei mașini de poliție. Cei doi bărbați înarmați păreau să fi auzit și ei sirenele și se retraseră în grabă. Apoi automobilul Volvo bleumarin de la care începuse toată povestea își făcu apariția din partea opusă, gonind în jos, pe bulevard. Cei doi bărbați o luară spre mașină, dar nu înainte de a mai trage câteva rafale. Îi urmări cum se urcă în sfârșit în automobilul care demară în trombă.

Abia atunci se ridică în genunchi și răsuflă ușurat.

Capitolul 2

Lord coborî din mașina poliției. Era din nou pe Nikolskaia Prospekt, locul unde începuseră focurile de armă. La șantier, fusese coborât pe pământ, apoi spălat de sânge și de mortar cu un furtun de apă. Își pierduse haina de la costum și cravata. Cămașa albă și pantalonii negri erau leoarcă și aveau pete gri. În aerul aspru, se părea că sunt niște comprese reci. Unul dintre muncitori îi dăduse o pătură veche de lână ce mirosea a cal, să se învelească. Era calm. Reflecta la cele întâmplate, încă nevenindu-i să credă.

Bulevardul era plin cu mașini de poliție și cu ambulanțe având girofarurile aprinse. O mulțime de ofițeri în uniformă se agitau pretutindeni. Traficul fusese întrerupt. Cordoanele de polițiști închiseseră strada în ambele capete, până la restaurantul McDonald's.

Lord fu condus la un bărbat scund, lat în spate, cu ceafa groasă ca de bivol, cu perciuni roșcați, tunși scurt, pe obrajii cărnoși. Fruntea îi era străbătută de riduri adânci. Avea nasul strâmb de la o lovitură nevindecată, și tenul de un galben bolnăvicios, atât de obișnuit la ruși. Purta un costum larg, de culoare gri-petrol, și o cămașă neagră pe sub vesta de culoarea mangalului. Era încălțat cu o pereche de pantofi uzați și murdari.

– Inspector Orleg. De la *miliție*, spuse și îi întinse mâna.

Lord remarcă petele de ficat de pe înceietura mâinii și de pe antebraț.

– Erați aici când au început împușcăturile?

Inspectorul vorbea prost limba engleză, iar Lord se întrebă dacă n-ar fi mai bine să îi răspundă în limba rusă. Le-ar fi ușurat în mod sigur comunicarea. Majoritatea rușilor credeau că americanii sunt prea aroganți și prea comozi să le cunoască limba – mai ales americanii de culoare, despre care descoperise că erau considerați un fel de curiozități de circ. Vizitase Moscova de aproape douăsprezece ori în ultimii zece ani și învățase că era mai bine pentru el să nu își etaleze cunoștințele de limba rusă – avea astfel șansa de a asculta diverse comentarii între avocați și oameni de afaceri, care se credeau protejați de bariera lingvistică. Iar acum nu avea încredere în nimeni. Experiența lui de până atunci cu poliția se reducea la câteva dispute legate de parcări și la un incident în urma căruia fusese nevoie să plătească o amendă de cincizeci de ruble pentru o așa-zisă încălcare a unei reguli de circulație. Era la ordinea zilei ca polițiștii să îi scuture de bani pe străini. „La ce te poți aștepta din partea cuiva care câștigă o sută de ruble pe lună?”, zise polițistul, băgând în buzunar cele cincizeci de ruble.

– Cei care au tras erau polițiști, zise Lord în engleză.

Rusul dădu din cap în semn de negație.

– Se îmbracă în polițiști. Miliția nu împușcă oameni.

– Aceștia au împușcat.

Se uită dincolo de polițist, la cadavrul sfârtecat al lui Artemie Belii. Tânărul rus zăcea pe trotuar cu fața în sus, cu ochii deschiși și cu răni roșietice încă sângerânde în piept.

– Câți oameni au fost loviți?

– Piată.

– Cinci? Câți au murit dintre ei?

– Cetățe.

– Nu pareți îngrijorat. Patru oameni au fost împușcați mortal ziua în amiază mare în mijlocul străzii.

Orleg ridică din umeri.

– Nu putem face mare lucru. Acoperișul e greu de controlat.

„Acoperișul” era termenul folosit în mod obișnuit în Moscova și în cea mai mare parte a Rusiei de vest pentru mafie. Nu aflase niciodată cum luase naștere acest termen. Poate din cauză că aşa se

plătea taxa de protecție, sub acoperire, sau poate era doar o metaforă pentru pătura socială cea mai înstărită a Rusiei. Membrii mafiei dețineau cele mai frumoase mașini, cele mai frumoase *dachsen*¹ și hainele cele mai bune. Nimici nu făcea nici cel mai mic efort pentru a-și ascunde bunăstarea. Din contră, mafia își afișa în mod ostentativ prosperitatea atât în fața guvernului, cât și în fața oamenilor de rând. Era o clasă socială distinctă, una care se dezvoltase foarte rapid. Oamenii de afaceri considerau taxa de protecție un fel de capital necesar pentru supraviețuire, la fel de important ca și salariile plătite angajaților sau bunurile puse în vânzare. Cățiva dintre cunoșcuții lui Lord din Rusia îi mărturisiseră că atunci când domnii îmbrăcați în costume Armani îți fac o vizită și îți spun „*Bog zaveșceaet delitsia* – Dumnezeu ne sfătuiește să împărtim avutul nostru” – trebuie să fie luati în serios.

– Vreau să știu de ce vă urmăreau acei oameni, zise Orleg.

Lord se apropie de Belii.

– De ce nu îl acoperiți? întrebă.

– Pe el nu-l deranjează.

– Pe mine mă deranjează. Îl cunoșteam.

– Cum așa?

Își scoase portofelul. Legitimația laminată care îi fusese dată cu săptămâni în urmă rezistase băii de ciment. I-o înmână lui Orleg.

– Faceți parte din Comisia Taristă?

Mesajul implicit era: de ce un american ar trebui să fie implicat într-o problemă atât de specifică Rusiei? Lui Lord, inspectorul îi plăcea din ce în ce mai puțin. Cel mai bun mod de a-i arăta ce simțea era să îl ia peste picior.

– Da, fac parte din Comisia Taristă.

– Ce responsabilități aveți?

– E secret, nu pot să vă spun.

– Poate fi important pentru rezolvarea acestui caz.

Încercarea lui de a fi sarcastic trecuse neobservată.

– Înscrieți-vă în comisie.

Orleg arăta spre cadavru.

¹ Locuințe de vacanță (în rusă, în orig.)

– Și cu ăsta ce mai e?

Îl spuse că Artemie Belii era avocat la Ministerul de Justiție și lucra pentru comisie. Îl ajutase pe Lord să obțină accesul la arhivele sovietice. În plan personal, nu știa decât că Belii era necăsătorit, că trăia într-un apartament comunal în nordul Moscovei și că și-ar fi dorit să poată vizita Atlanta într-o zi.

Se apropie și se uită la cadavru.

Nu mai văzuse de mult un cadavru mutilat. Avusese parte de lucruri și mai oribile în luna când servise ca rezervist în Afganistan. Se afla acolo nu ca soldat, ci pentru abilitățile sale lingvistice – ofițer de legătură atașat pe lângă un contingent al Departamentului de Stat trimis la fața locului pentru a sprijini guvernul provizoriu instaurat după înláturarea talibanilor. Firma lui de avocatură considerase că este important să aibă pe cineva în zonă. Dădea bine. Bine și pentru viitorul lui. Dar descoperise că își dorea să facă mai mult decât să se ocupe de hărțoage. Așa că dăduse o mână de ajutor la îngroparea morților. Afganii suferiseră pierderi enorme. Mult mai mari decât menționaseră vreodată ziarele. Nu putea să scape de amintirea soarelui dogoritor și a vântului violent, care accelerau procesul de descompunere a cadavrelor, făcându-le sinistra misiune și mai dificilă. Moartea era pur și simplu un lucru neplăcut, indiferent unde aveai de-a face cu ea.

– Gloanțe explozive, zise Orleg în spatele lui. Mici când intră, mari când ies. Iau multă carne cu ele.

În vocea inspectorului nu se putea citi nici cea mai mică urmă de compasiune.

Lord se uită din nou în ochii goi și apozi ai polițistului. Orleg mirosea vag a alcool și a mentă. Pe Lord îl deranjase remarcă lui impertinentă despre cadavru. Așa că își desfăcu pătura în care era învelit, se aplecă și o puse peste Belii.

– Noi obișnuim să ne acoperim morții, îi spuse lui Orleg.

– Noi avem prea mulți pe aici ca să ne mai batem capul.

Îl surprinse cinismul lui Orleg. Acest polițist văzuse multe la viață lui. Văzuse cum guvernul pierde treptat puterea și cum ajunsese el însuși să muncească, asemenea majorității rușilor, pe simpla

promisiune că va fi plătit, pe troc sau pe dolarii americanii care circulau pe piața neagră. Cei săpatezeci de ani de comunism își puseseră amprenta peste tot. *Bespridel*, cum îi spuneau rușii. Anarhie. De neșters, ca un tatuaj permanent, condamnând o națiune la ruină.

– Ministerul de Justiție este o întă frecvență. Se implică în tot felul de lucruri fără a-și lua vreo măsură de precauție. Au fost atenționați, zise Orleg și se apropie de cadavru. Nu e nici primul, nici ultimul avocat ucis.

Lord nu comentă.

– Oare bunul nostru țar o să ne poată rezolva toate problemele? se întrebă retoric Orleg.

Lord stătea în fața inspectorului, atât de aproape că li se atingea vârfurile pantofilor.

– Orice e mai bun decât situația actuală, zise Lord.

Orleg îl cântări din ochi, iar Lord nu-și dădu seama dacă polițistul era sau nu de acord cu el.

– Nu mi-ați răspuns de ce vă urmăreau oamenii aceia.

Lord se gândi la ce zisese Deprimatul atunci când coborâse din mașină. „Nenorocitul de cioroi e în viață.“ Să-i pomenească despre asta lui Orleg? Simțea că e ceva în neregulă cu inspectorul. Dar suspiciunea lui putea foarte bine să se datoreze socrului posttraumatic. Trebuia să se întoarcă la hotel și să discute totul cu Taylor Hayes.

– N-am nici cea mai vagă idee. Probabil din cauză că i-am văzut și i-aș putea identifica. Uite cum stă treaba: mi-ați văzut legitimația și știți unde să mă găsiți. Sunt ud leoarcă, mi-e frig de mor, iar hainele care mi-au mai rămas sunt pline de sânge. Aș dori să merg să mă schimb. Credeți că m-ar putea conduce unul dintre oamenii dumneavoastră până la hotelul Volkov?

Inspectorul nu răspunse imediat. Îl măsură din priviri cu un calm studiat.

Orleg îi înapoie legitimația, apoi zise:

– Desigur, domnule avocat al comisiei, cum spuneți dumneavastră. Da, am o mașină disponibilă.